

Mikus Anikó

A SINTÉR KUTYÁJA

2019-01-28 | NOVELLA

– Meló van – szólt a telefonba Baglyas, a közteres. Döglött kutya, kolonccal a nyakán. Rádobtam egy zsákot, igyekezz! Benzinkút melletti megálló, megvárunk.

Halányi ebrendészt pösze pecérnek csúfolták, mert komikusan selypített. Vékony lapátfülén átsütött a nap. A buszmegálló ülése alatt avarzsákkal letakarva feküdt a kutya.

– Rohadna meg, aki ide dobta! – legyintett Baglyas.

Halányi leguggolt, felemelte a zsákot. A kutya nyakán fojtó nyakörv, abba karabinerrel beakasztva vastag, hosszú lánc. A vége jókora betondarabba öntve. Mozdulatlanul, csukott szemmel feküdt. Sovány testén friss és régi sérülések, hemzsegtek benne az élősködők. Talppárnái között beszáradt vér, karmai berepedtek.

– Ennek sze kell több konsz – morogta.

Kesztyűt húzott, kicsit megrugdosta a kutyát, de az nem mozdult. Leakasztotta a nehéz láncot a nyakörvéről, és lábánál fogva áthajította a láda peremén. Teste tompán puffant a homokon. Aláírta a közteresek papírját, eltette a másolatot. A kocsihoz lépve lecsapta a láda fedelét, ám ugyanazzal a mozdulattal fel is nyitotta. Fakó tekintettel bámult rá a kutya.

– Affene! Hisz' esz a dög él!

– Micsoda? Hát vagy félórát dekkoltunk mellette, meg se moccant! Hitetlenkedve néztek a ládába. Mintha böglyök csípnék, úgy rángatózott a kutya bőre.

– Hát ez besza'!

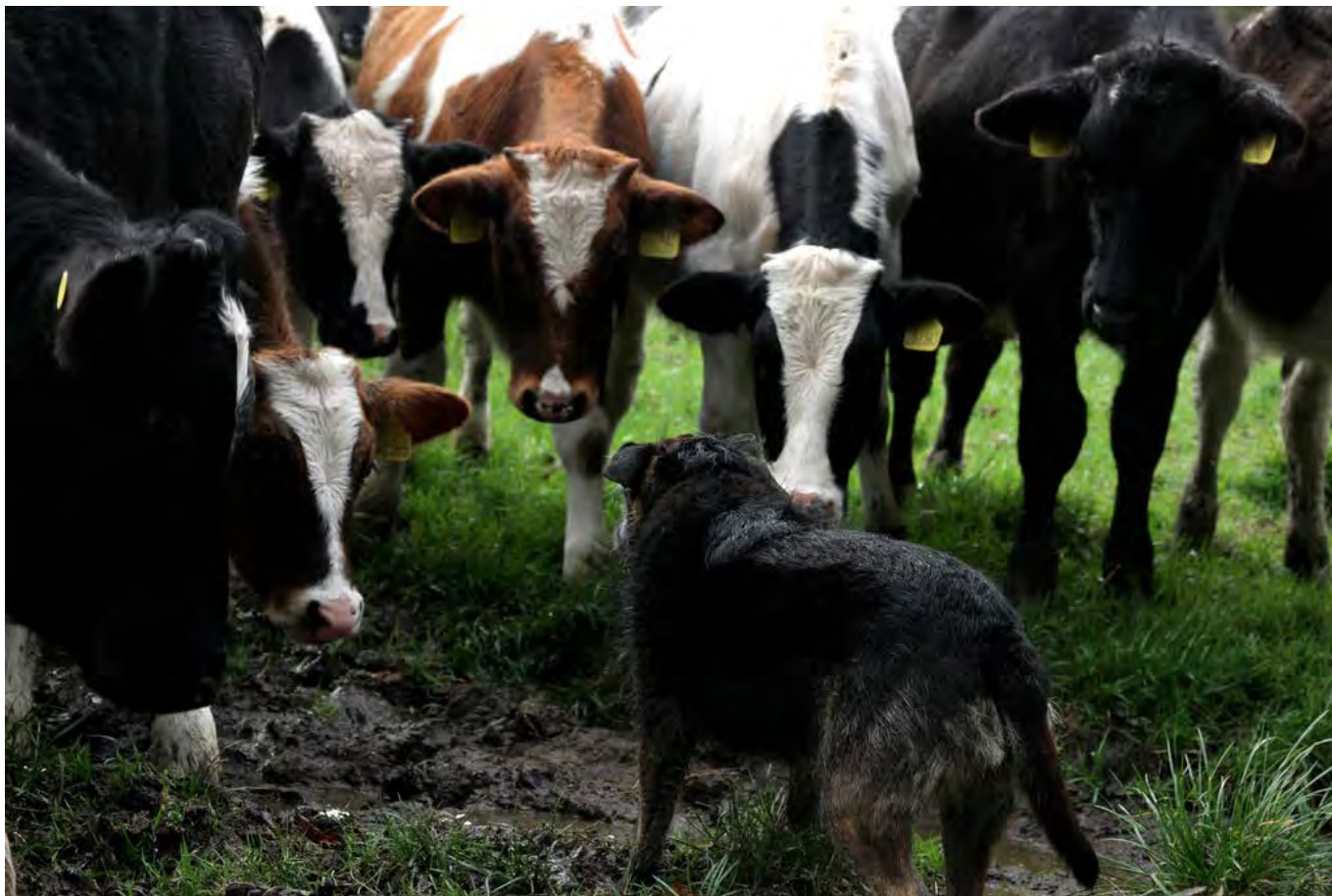
– Akkor térhetett magához, amikor bevágtam a ládába. Pakolja át a rosszeb hordoszóba, moszt már beviszem így! – bosszankodott Halányi.

Újból lecsapta a fedelet, behúzta a furgon ajtaját. Indulás előtt szétnézett a környéken. Girbegurbán, hosszan húzódott egy csík az aszfalton, egy idő után beleveszett az út menti gázosba.

– Á, nem úgy dobták eszt ide! – tért vissza a furgonhoz.

– Látjátok ott végig aszt a csíkot? A száját lábán jött, eddig bírta vonszolni magát. Nagyon húszhatta a belét valahonnét.

– Nem hozzád, az tuti! – röhögtek a közteresek.

Halányi muszájból lett sintér, azelőtt egy vidéki tógazdaságban dolgozott. Masszívan ivott, de a munkáját precízen ellátta. Lobbanékony természete miatt sokan kerülték. Csináltatott filézőkését tokban az övéen hordta, büszkén hengegett vele. Egy kocsmai verekedésben részegen torkon szúrt valakit, aki a pöszeségén gúnyolódott. Emberölésért tíz évet kapott. Az anyja néha meglátogatta, az apja elátkozta. A börtönévek alatt megfogadta, soha többé nem iszik. Odabent hamar a státuszpiramis tetejére került, szó szerint kiverekedte magának. Mintarab lett, a szabadulásra koncentrált. Jó magaviseletéért hét év után kiengedték. Pártfogója parkgondozói vagy sintéri állást ajánlott. Utóbbi választotta. *Jó lesz nekem a kutyák közt, kutyába vett az apám is.* Kezdetben elalhatott a telepi raktárban, később szobát bérelt egy özvegyasszonynál. Pár hónap múlva már vele aludt. Beérve a telepre egy gondozó segítségével karanténba vitte a kutyát. Mielőtt kiborították a ládából, szájféket csatoltak rá. Halányi telefonon jelezte az orvosnak, új lakó érkezett. Feszült volt a kapcsolata Petri doktorral, akit néhány hete jelöltek ki hatósági állatorvosnak.

Kőkeményen betartatta a telepi szabályokat, nem úgy, mint az elődje. Ő azt sem bánta, ha olykor agyonvágta egy-egy kutyát, a szaporulat vízbeömlése fölött is szemet hunyt.

– Nem kiszlányoknak való munka esz – mondta Halányi, de Petri doktor világossá tette, ha egyetlenegy kutyát elpusztítanak a telepen, feljelenti és kirúgatja. Elődje kevés figyelmet szentelt az ebtelepnek, annál többet a vágóhídnak. Az asztalán mindig volt friss hús. Ingyen, házhoz szállítva.

– Épp csak él a nyomorult, ráadásul ronda, mint asz ördög! Néssze meg! – fogadta az ebrendész Petrit. – Még a benszinért isz kár volt, jobban járunk, ha altatunk!

– Nana, vigyázzon a szájára! Jegyezze meg végre, hol a helye! Majd én eldöntöm, mi lesz vele.

Halányi elnémult a durva rendreutasítástól. Az orvos bevitette az állatot a vizsgálóba. Jól kivehetőek voltak rajta a bántalmazások nyomai, egyik lába kacskán kifordult, eltörhetett. Petri infúziót kötött be, vért vett, oltásokat adott. Halányi kiment, becipelte a kocsiból a betondarabot. Sértődötten tette le az orvos elé.

– Esz volt a nyakához kötve, így találták meg. Aszt hitték, hogy döglött. Egyébként meg nem magának kell majd veszkődnie vele, csak úgy megjegyzem.

Az orvos leguggolt, döbbenten nézte a vastag láncot és az óriási követ.

– Nem tartja itt senki, mit picsog! Akár holnap elmehet! Nézze, ez a lánc egy medvét is megfogott volna. Látja? Karomnyomok vannak a kövön. Valószínűleg jó mélyre le lehetett ásva, mégis kikaparta, kirángatta valahogy. Még a talppárnái is beszakadtak szegény párának.

Visszalépett a vizsgálóasztalhoz, megsimogatta az eb sérült nyakát.

– Hurokként szorult rá a fojtólánc. Mérjék le a kő súlyát, és vezessék a lapjára. Fotózzák le a kutyát és a követ is. Ha keresné valaki, engem hívjanak!

A kutya két napig nem evett, nem ivott, nem ürített. Petri doktor immunstimulánsokat, antibiotikumot adagolt. Ismét meghallgatta a tüdejét.

– Tisztábban, könnyebben lélegzik, ennyivel már beljebb vagyunk.

Negyednapra lábra állt a kutya. Füle botját sem mozdította, mikor Halányi beköszönt neki a rácson keresztül.

– Mi asz, tán szüket vagy? – ripakodott rá. – Remélem, ma már méltóztatik az uraságnak szabálni!

Odalökte az orvos által előírt eledelt, tiszta vizet öntött a tálba. Két órával később Petri doktor nézett be a kutyához. Üres volt az edénye, vizet is jócskán ivott.

– Csak nem megmaradsz, kiskoma? – mondta vidáman az orvos.

A kutya nem reagált erre sem. Farkát maga alá csapva tűrte, hogy Petri megvizsgálja. Fizikailag gyorsan összeszedte magát, de nem lehetett zöldágra vergődni vele. Hangokra nem reagált, érintésre megrándult, arrébb állt. Nem volt agresszív, de szolgálalkú sem. Szokatlansága ingerelte a rendészt. Vasmarokkal tartotta kézben a telep hangadó kutyáit, gyorsan világossá tette, ki a farkavezér. Tisztelte a kemény kutyákat, élvezettel törte meg akaratukat. Védőruhában ment neki az őrjögőknek. A tenyér alá furakodó, alázatos kutyulékokat ki nem állhatta. Kövecs – ezt a nevet kapta a kolonc miatt – egyik csoportba se tartozott. Magasba emelt orral szimatolgatott ételosztáskor, de ember jelenlétében nem evett. Ha eléje guggoltak, elfordította a fejét. Halányi megmarkolta a két fülét, és megrázta.

– Egy kutya élete asz itt szemmi! Hát csak úgy vigyáasz!

Pár nap múlva Petri doktor a kutya háta mögé állt, tapsolt néhányszor. Kövecs meg sem rezdült.

– Valószínűleg süket – szólt oda Halányinak.

– Szüket?

Két ujját a szájába véve, fülrepszott füttyentett. A kutya szeme sem rebbent. Még azon a héten műszeres tesztvizsgálatot végeztek, ami igazolta a feltételezést. A kötelező megfigyelési idő után egyszemélyes kennelbe került. Pórázon akarták a helyére vezetni, de nem mozdult. Nyaka megfeszült, teste remegett. Sérült lábát megemelve küszködött, némán ide-oda rángatta a fejét. Végül hordozóban vitték a kijelölt helyére. Eszeveszett ugatással fogadták a többiek, fülsiketítő volt a lárma.

– Kussz legyen! – üvöltötte Halányi, miközben a boxot betették a kennelbe. – Neked meg mosztantól itt a helyed! Nészheted a fű növészét, hallani úgyszem hallod, te csámpász! *Tisztára, mint az apám!*

Bevágta maga mögött az ajtót, rácsapott a reteszre. Petri doktor több kutyamenhelyet is felhívott. Biztos volt benne, hogy az ebtelpről senki nem fogja elvinni a süket, sánta, póráztól iszonyodó kutyát. Egy heti próbálkozás után feladta. A menhelyek telt

házzal üzemeltek. Halányi kajánul elhúzta száját, mikor az orvos közölte, ha elfogy a férőhely, Kövecs felkerülhet az elaltatandók listájára.

– Tegyük meg mindent, hogy erre minél később kerüljön sor – mondta Petri. – Talán kerül valahonnét egy szent őrült, aki elviszi.

Köveccsel semmi sem változott, kennelszomszédjai megszokták. Heti 1–2 alkalommal önkéntesek jártak a telepre megsétáltatni a kutyákat. Kövecshez is bement egy lány ismerkedni, szelíden beszélt hozzá, simogatás közben felcsatolta rá a pórázt. Kövecs megvetette három egészséges lábát, hiába húzkodta a lány, nem mozdult.

– Hagyja, esz ilyen. Nem fog kijönni.

– Akkor majd legközelebb – rázta meg a lány kedvesen Kövecs mancsát.

– Ha lesz legközelebb – morogta Halányi.

Valamikor házuk ablaka előtt kórusban ordibálták az utcabeli suhancok: *Hívd ki pösze a vakot, hadd nézze meg a napot!* Visszhangzott az utca a röhögéstől. Apja meg rátett: *Anyádnak jó vagy így is! Akár az apád is lehetnék, de a számár megelőzött!*

Odakint zuhogott az eső. A kennelek fölött vascső húzódott, amire sátorponyvalapokat szereltek, és rossz idő esetén leengedték a kutyák elé. Etetési időben legtöbbször Halányi vitte ki Kövecs adagját. Bebújt a sátorlap alá, megrázta párszor a száraztápos tálat. Kövecs nem mozdult a túsó sarokból. Fejét kissé felemelve beleszimatolt a levegőbe.

– Neked asztán rászhatom! Tied na, egyél!

A rendész becsukta maga mögött az ajtót, hátával nekidőlt. Vad szélrohamok csapkodták a ponyvát, dörgött az ég.

– Nem hallod, mi, te kisz szükebóka! Legalább nem foszol, mint a többiek!

Mondd utánam, száz sasszem meg száz sasszem az hány sasszem? Halányi leült a bejárat elé, nézte a kuporgó kutyát. Kövecs szokása szerint elfordította fejét.

– Mibe, hogy a gané gaszdádnak fingja sze volt róla, hogy szüket vagy? Csak kaptad asz ívet, mindenért, mi? Itt ülünk most egy kutyaszaros odúban. Kutyapeszér nem nagy úr, mi? Annyira nem, hogy egy ilyen szarhászi isz keresztül nész rajtam. Hát bekaphatod!

A sintér a térdére hajtotta a fejét. Kövecs éberem ült a túloldalon. Egyikük sem mozdult, csak a szél járt közöttük. Aztán zörrent a tányér, Halányi felnézett. Egészen közel hozzá, tálja elé hasalva, óvatosan evett a kutya.

Halányi csendben várt.

Másnap felkereste Petri doktort a hivatalában, és bejelentette, hogy levehetik a kutyát a halállistáról, mert örökbe fogadja.

kép | grayeme, flickr.com